

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

„Nėra galo mano darbams... ir mano [žodžiai]... niekada nesibaigia“

Vyresnysis Džefris R. Holandas

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Kviečiame visus tyrinėti šį stebuklą – tai, ką Dievas yra pasakęs nuo bibliinių laikų ir sako netgi dabar.

Prezidente Monsonai, ar galiu prašyti minutėlės asmeninės privilegijos?

Kaip pirmas brolis, pakviestas šį rytą po jūsų kalbėti Bažnyčiai, norėčiau kai ką pasakyti apie visus jūsų brolius visuotinius įgaliotinius ir tikrai apie visą Bažnyčią.

Iš daugelio privilegijų, kurias patyrėme šioje istorinėje konferencijoje, įskaitant dalyvavimą iškilmingame susirinkime, kuriame galėjome atsidėti ir palaikyti jus kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją, manau, svarbiausia visiems tekusi privilegija buvo asmeniškai matyti, kaip šventa pranašo mantija buvo nuleista ant jūsų pečių, vos ne pačių angelų rankomis. Tie, kurie dalyvavo vakar vakaro visuotiniame kunigystės susirinkime, ir visi, kurie stebėjo šio ryto sesijos pasaulinę transliaciją, matė tai savo akimis. Visiems dalyviams reiškiu dėkingumą už šią akimirką. Sakau tai su meile prezidentui Monsonui ir ypač mūsų Dangiškajam Tėvui už nuostabią galimybę, pasak apaštalo Pauliaus „savo akimis matyti jo didybę“ (2 Pet 1:16).

Praeitoje spalio mėnesio visuotinėje konferencijoje užsiminiau apie dvi esmines priežastis, kodėl Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia klaidingai kaltinama nesanti krikščioniška bažnyčia. Tada aš kalbėjau apie vieną iš tų doktrininių klausimų – mūsų, Raštais pagrįstą, požiūrį į Dievybę. Šiandien norėčiau pakalbėti apie kitą esminę doktriną, kuri charakterizuoja mūsų tikėjimą, tačiau kai kuriems žmonėms sukelia nerimą, o būtent drąsų tvirtinimą, kad Dievas toliau kalba savo žodį ir apreiškia savo tiesą per apreiškimus, kurie vis papildoma Bažnyčios patvirtintus Raštus.

Kai kurie krikščionys, didžiąja dalimi dėl savo nuoširdžios meilės Biblijai, pareiškė, kad daugiau negali būti patvirtintų Raštų, tik Biblija. Tokiu būdu paskelbdami, kad apreiškimų kanonas yra uždarytas, mūsų draugai iš kai kurių kitų tikėjimų nepriima dieviškos išraiškos, kurią mes Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje branginame, – Mormono Knygą, Doktriną ir Sandoras bei Brangujį Perlą ir nesiliaujantį vadovavimą, kurį gauna Dievo patepti pranašai ir apaštalai. Nemanydami, kad tokią nuomonę lemia blogi ketinimai, vistiek pagarbiai, bet ryžtingai nepripažįstame tokio Šventraščių nepamirto tikrosios krikščionybės apibrėžimo.

Dažnai ginant uždaro kanono idėją remiamasi Naujojo Testamento ištrauka iš Apreiškimo 22:18: „Aš pareiškiu kiekvienam, kuris klauso šios knygos... žodžių: „Jeigu kas prie jų ką pridės, Dievas jam pridės aprašytą šioje knygoje negandų.“ Tačiau didžioji dauguma Biblijos žinovų sutaria, kad šita eilutė taikoma tik Apreiškimo knygai, o *ne* visai Biblijai. Tie Raštų žinovai pripažįsta, kad tam tikras skaičius Naujojo Testamento „knygų“ beveik garantuotai buvo parašytos jau *po to*, kai Patmo saloje buvo gautas Jono apreiškimas. Tarp jų yra Judo laiškas, trys Jono laišškai ir tikriausiai visa evangelija pagal Joną.¹ Galbūt jų yra daugiau.

Tačiau yra paprastesnis atsakymas, kodėl šita Raštų ištrauka, esanti paskutinėje dabartinio Naujojo Testamento knygoje, negali būti taikoma visai Biblijai. Tai todėl, kad visa Biblija, kokia mes žinome, – tekstų rinkinys vienos knygos leidinyje – neegzistavo tuo metu, kai ši eilutė buvo užrašyta. Šimtmečius po to, kai Jonas tai užrašė, atskiros Naujojo Testamento knygos buvo naudojamos pavieniui arba galbūt kartu su keliais kitais tektais, tačiau beveik *niekada* kaip pilnas Raštų rinkinys. Iš visų 5 366 žinomų graikiškų Naujojo Testamento rankraščių tik 35-iuose yra visas Naujasis Testamentas, toks, kokį mes žinome dabar, ir 34 buvo sudaryti vėliau nei 1000 m. po Kristaus gim.²

Svarbu yra tai, kad faktiškai kiekvienas Senojo ir Naujojo Testamentų pranašas papildė tai, ką buvo gavę jo pirmtakai. Jeigu pakako Mozės žodžių Senajame Testamente, kaip klaidingai kai kurie manė,³ tuomet kodėl, pavyzdžiui, reiktų vėlesnių Izaijo ar po jo sekusio Jeremijo pranašysčių? Nekalbant apie Ezekielį, Danielių, Joelį, Amosą ir visus kitus. Jei vieno apreiškimo, duoto vienam pranašui vienu metu, pakanka *visiems* laikams, kas pateisina šiuos daugelį kitų? Tai, kas juos pateisina, paaiškino pats Jehova, kuomet kalbėjo Mozei: „Nėra galo mano darbams... ir mano [žodžiai]... niekada nesibaigia.“⁴

Vienas protestantų Raštų žinovas įtikinamai užginčijo klaidingą uždaro kanono doktriną. Jis rašo: „Kokiu biblijiniu ar istoriniu pagrindu remiantis Dievo įkvėpimas apsiriboja tais užrašytais dokumentais, kuriuos dabar bažnyčia vadina Biblija? ... Jeigu Dvasia įkvėpė tik tai, kas buvo užrašyta pirmojo šimtmečio dokumentuose, ar tai reiškia, kad ta pati Dvasia šiandien bažnyčioje nekalba apie labai svarbius reikalus?“⁵ Nuolankiai klausiamo to paties.

Tolesnis apreiškimas nesumenkina ir nediskredituoja jau esančio apreiškimo. Senasis Testamentas nepraranda savo vertės mūsų akyse, kuomet esame supažindinami su Naujuoju Testamentu, o Naujasis Testamentas tik sustiprėja, kai skaitome Mormono Knygą – „Dar vieną Jėzaus Kristaus testamentą“. Turėdami omenyje papildomus Raštus, priimtus pastarųjų dienų šventųjų, galime paklausti: Ar tie pirmieji krikščionys, kurie dešimtmečius turėjo tik pirmąją evangeliją pagal Morkų (bendrai laikomą pirmąją užrašytą Naujojo Testamento evangeliją), išsižeidė gaudami detalesnius pasakojimus, užrašytus Mato ir Luko, nekalbant apie nepakartojamas ištraukas ir apreikštus akcentus, kuriuos vėliau pateikė Jonas? Tikrai jie turėjo džiaugtis, kad vis pasirodo daugiau įtikinančių įrodymų apie Kristaus dieviškumą. Todėl ir mes džiūgaujame.

Prašau supraskite *teisingai*. Mes mylime ir gerbiame Bibliją, kaip vyresnysis M. Raselas Balardas vos prieš metus taip aiškiai mokė nuo šios sakyklos.⁶ Biblija yra Dievo žodis. Ji visuomet mūsų kanone, mūsų patvirtintuose Raštuose nurodoma pirmoji. Iš tiesų, tas Dievo paskirtas patyrimas, skaitant Jokūbo laiško pirmojo skyriaus penktąją eilutę, atvedė Džozefą Smitą prie Tėvo ir Sūnaus regėjimo, pradėjusio Jėzaus Kristaus Evangelijos sugražinimą mūsų dienomis. Tačiau netgi tada Džozefas žinojo, kad vien tik Biblija negali duoti atsakymo į *visus* religinius klausimus, kuriuos turėjo jis ir kiti tokie, kaip jis. Kaip jis savo žodžiais sakė, jo bendruomenėje dvasininkai ginčijosi, kartais su pykčiu, dėl savo doktrinų. Jis sakė: „Kunigas ginčijosi su kunigu ir atsivertusysis su atsivertusiuoju; ... žodžių kovose bei ginčiuose dėl nuomonių.“ Vienas dalykas, ironiškai bendras tarp tų besiginčijančių dvasininkų, buvo tikėjimas Biblija. Tačiau Džozefas rašė: „Skirtingų sektų religijos mokytojai tas pačias Raštų ištraukas suprato taip skirtingai, kad sugriovė visas viltis išspręsti šį klausimą [apie tai, kokia bažnyčia buvo tikra] remiantis Biblija.“⁷ Tikrai

Biblija, tuo metu taip dažnai laikoma „bendru pagrindu“, į jį nebuvo net panaši – deja ji buvo mūšio laukas.

Todėl vienas iš didžiųjų nesiliaujančio apreiškimo per gyvuosius pranašus tikslų yra papildomų liudijimų pagalba skelbti pasauliui, kad Biblija yra tikra. „Šitas parašytas tam, – sako senovės pranašas, kalbėdamas apie Mormono Knygą, – kad tikėtumėt *anuo*“, turint omenyje Bibliją.⁸ Viename iš pirmųjų Džozefo Smito apreiškimų Viešpats sakė: „Štai, aš atnešu [Mormono Knygą] ne tam, kad sugriaučiau ... [Bibliją], bet kad tai sustiprinčiau.“⁹

Reikia pabrėžti dar vieną dalyką. Kadangi yra aišku, jog krikščionys buvo seniai, prieš Naująjį Testamentą, arba net iki tada, kai buvo surinkti Jėzaus žodžiai, todėl negalima manyti, kad Biblija žmogų padaro krikščionimi. Pripažinto Naujojo Testamento žinovo N.T. Raito žodžiais sakant: „Prisikėlęs Jėzus evangelijos pagal Matą pabaigoje nesako: „Knygoms, kurias jūs parašysite, duota visa valdžia danguje ir žemėje“, bet sako: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.“¹⁰ Kitaip sakant: „Raštai pabrėžia... ne save, o faktą, kad galutinė, tikroji valdžia priklauso pačiam Dievui.“¹¹ Taigi Šventraščiai *nėra* pagrindinis pažinimo šaltinis pastarųjų dienų šventiesiems. Jie yra pagrindinio šaltinio pasireiškimas. Pagrindinis pažinimo ir valdžios šaltinis pastarųjų dienų šventiesiems yra gyvasis Dievas. Tas dovanas Dievas perduoda kaip gyvą, energingą, dievišką apreiškimą.¹²

Ši doktrina glūdi pačioje Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios ir mūsų žinios pasauliui šerdyje. Ji paryškina vakardienos iškilmingo susirinkimo, kuriame palaikėme Tomą S. Monsoną kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją, svarbą. Mes tikime Dievą, kuris veikia mūsų gyvenime, kuris nėra tylus, arba nedalyvaujantis, nei kaip Elija sakė apie Baalo kunigų dievą, ar Jis: „paėjėjo į pakele, arba keliauja, arba galbūt užmigo ir turi būti pažadintas“¹³. Šioje Bažnyčioje netgi mūsų Pradinukų organizacijos vaikai moka mintinai: „Mes tikime visa, ką Dievas apreiškė, visa, ką jis apreiškia šiuo metu, ir tikime, kad jis dar apreišk daug didžių ir svarbių dalykų, susijusių su Dievo karalyste.“¹⁴

Meldžiame, kad skelbdami naujus Raštus ir nuolatinį apreiškimą, niekada nebūtume arogantiški ar neįtaurūs. Tačiau po to, kai šventas regėjimas dabar jau šventoje giraitėje teigiamai atsakė į klausimą „Ar yra Dievas?“, Džozefas Smitas ir Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia verčia mus neišvengiamai paklausti: „Ar Jis kalba?“ Mes nešame gerąją naujieną, kad Jis kalba ir kalbėjo. Su meile ir švelniais jausmais, kylančiais iš mūsų krikščionybės, kviečiame visus tyrinėti šį stebuklą – tai, ką Dievas yra pasakęs nuo bibliinių laikų ir sako netgi dabar.

Tam tikra prasme Džozefas Smitas ir jo pasekėjai, šios Bažnyčios pranašai, atsako į prieš 170 metų nuo šios vasaros Harvardo teologijos katedroje Ralfo Valdo Emersono studentams duotą iššūkį. Tą geriausią ir šviesiausią protestantų grupę didis išminčius iš Konkordo maldavo, kad jie skelbtų: „Dievą, kuris yra, o ne buvo; kad Jis kalba, o ne kalbėjo.“¹⁵

Aš liudiju, kad dangūs yra atviri. Liudiju, kad Džozefas Smitas buvo ir yra pranašas, kad Mormono Knyga tikrai yra „dar vienas Jėzaus Kristaus testamentas“, kad Tomas S. Monsonas yra Dievo pranašas, šių laikų apaštalas, savo rankose turintis karalystės raktus, vyras, ant kurio pats mačiau, kaip nusileido mantija. Liudiju, kad tokio įgalioto, pranašiško balso ir nesiliaujančių kanonizuotų apreiškimų buvimas buvo krikščioniškos žinios šerdis, kada tik žemėje bebuvo Kristaus įgaliota dvasininkija. Aš liudiju, kad tokia dvasininkija vėl yra žemėje ir ji yra Pastarųjų

Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Su širdingu atsidavimu Jėzui iš Nazareto, kaip tikram Dievo Sūnui, pasaulio Gelbėtoji, kviečiame visus ištirti viską, ką esame gavę iš Jo, prisidėti prie mūsų sočiai gerti iš versmės vandens, trykstančio į amžinąjį gyvenimą, iš tų nuolatinių priminimų, kad Dievas gyvas, kad Jis mus myli ir kad Jis kalba. Reiškiu nuoširdžiausią *asmeninę* padėką už tai, kad Jo darbams nėra galo ir Jo „žodžiai niekada nesibaigia“. Apie šį dievišką meilingą dėmesį ir viso to užrašus liudiju šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Stephen E. Robinson, *Are Mormons Christians?* (1991), p. 46. Kanonas aptarinėjamas p. 45-56. Kanonas reiškia patikrintos ar patikimos knygos, priimtos kaip šventraščiai.
2. Žr. Bruce M. Metzger, *Manuscripts of the Greek Bible: An Introduction to Greek Paleography* (1981), p. 54–55. Taip pat žr. *Are Mormons Christians?*, p. 46.
3. Žr., pavyzdžiui, Pakartotino įstatymo 4:2.
4. Mozės 1:4.
5. Lee M. McDonald, *The Formation of the Christian Biblical Canon* (1995), p. 255–256.
6. Žr. “The Miracle of the Holy Bible,” *Liahona*, May 2007, 80–82.
7. Džozefas Smitas–Istorija 1:5, 6, 12.
8. Mormono 7:9; kursyvas pridėtas.
9. DS 10:52; taip pat žr. DS 20:11.
10. N. T. Wright, *The Last Word: Beyond the Bible Wars to a New Understanding of the Authority of Scripture* (2005), xi, 24.
11. Wright, *The Last Word*, p. 24.
12. Visos šios temos apybraižos ieškokite Dallin H. Oaks, “Scripture Reading and Revelation,” *Ensign*, Jan. 1995, 6–9.
13. 1 Karalių 18:27.
14. Tikėjimo Teiginiai 1:9.
15. “An Address,” *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson* (1929), p. 45.
16. Jono 4:14.